

MILAN DĚŽINSKÝ

Novemberi vasárnapon

*...mintha minden dolog újraéledne.
Ha nem nézel rám,
az ajtó tompán nyomódik a kulcscsontomra,
az újság a fiókban izgatottan felsóhajt
és áthajtja a megunt oldalt...*

*Nem vársz hirtelen mozdulatokat,
csak mintha belső szerveid kovakövek lennének,
melyek szikrázva csengetnek,
ha hátadat behajlítod,
hogy a karosszék gerincét megsimítsd,
és lobog a világ tüze –*

*ma reggel havazott,
de itt minden azonnal szétfolyik
mint a csont meleg zsírja;
kívül nem röpködnek a cinkék, mint máshol,
a kerítésnél a bokor útját állja az örömnék.*

Újra egy ágyban veled

*Csontok feszítése akár a
szerelőaknában,
úgy tűnik, mintha fémlemezeket kennék
s mintha félnék, hogy elkezdek horkolni,
te rizikót vállalva elmozdulsz egyik szélről a
másikra,
takarótól takaróig,
a párna nedves, besüppedt dombjához,
én és a függöny mögött pajkosan játszadozó
fény közé,
már elszoktam tőle, hogy veled alszom,
már elszoktam ettől a félelemtől:
az egyik oldalon a mély árok fekszik,
a másik oldalon szakadék,
az árokban végérvényesen szétvetett cipők,
a szakadékban egy könyv szétesattant medúzateste.*

Harminchárom leszek

*Magamra szoktak hagyni,
s amíg a teáskanna csattog, mint egy kotlós,
eszembe jut, hogy ilyen idősen
Ginsberg és Corso már rég megírták
a legszebb verseiket:
a Park Avenue-i lányról,
a gondolatról, ami minden,
amit költő a halálról tudhat.
Engem is néha elragad a hév,
amit nem lehet lecsitítani addig, amíg az ember
az átváltozástól kinyúlva ki nem lógja magát,
mintha a mellkasomból egy torz virág furakodna elő,
és valaki más tépdésné le a szirmokat,
de olyan volt, mintha a mellbimbódat tépnék,
valami ellenszenvesen hozzád tartozó,
sorsoddal benőtt,
nemezessé váló szövettel,
az izzadva előtűnőt,
s ez a vágy megnyilvánulása, m
de ugyanúgy a nyitottságé is,
amikor suttogva szólok
itt a lámpa alatt, s itt az árnyékban –*

Szita

*Annyira őszintén szomorú,
olyan szomorúan őszinte,
ahogy egy életen át szitálgatnak,
figyelmesen,
s hiszik, hogy valami fennakad,
de nevük mégis elhalványul,
nap szikkasztja és szél aprítja és elmossa az eső,
sem emlékekben, sem a nedves papíron,
s tudom, a versekben, hát még a versekben sem.*

Vadász

*Újra tudatosult bennem az az erő,
amikor a verset nem alkotják, hanem létrejön,
letapad, mint a bútorok évgyűrűi,
megnyikordul és vibrálásával megzavarja
a por csendjét.
Vadászként lesem a pillanatot,
miközben lábam elzsibbad,
az erdő szárnya felett tavasz virrad,
a vadász a puskacső célzóját figyeli,
amely bármely pillanatban
szarvakká változhat.*

Sivatag

*Jobban vonz a sivatag, mint a sziget,
jobban, mint az az örökös vízzúgás
inkább a homok, mint a szétmállás,
nézd, valami itt túr –
a kintje fénylik,
mint ragyogó ékszer, héjával
szétszórja boldogságom atomjait
az izzó, szétkent tájon:
ahhoz, ahová én ma elérek, neked egy élet kell...*

*Talán mert jelen vagyok a dolgokban,
a sziszegő suttogás:
én vagyok a szél és a szétmállás is.*

Jiří Dědeček (1952) költő, prózaíró, zenész, újságíró, gyermekkönyvek szerzője, műfordító. Zeneszerzőként és szövegíróként hosszú ideig együtt dolgozott Jan Buriannal, később önállóan lépett fel, maga is előadóként. Francia, orosz és olasz nyelvből fordít. Jelenleg a cseh Pen Club elnöke, az Irodalmi Akadémián és a Jozef Škvorecký Gimnáziumban tanít. Zenei albumai: Kis jelenetek visszhangjai (*Ozvěny malých scén*, 1983), Megölték a trafikost (Zabíli trafikantku, 1990), A csőcselék képviselője (*Reprezentant lůzy*, 1992, 1995), Gúnydal a könnyelműekről (*Žalozpěv pro lehky*, 1998), Szóljatok a kutyámnak (*Řekněte to mýmu psovi*, 2006). Könyvei: Hold a lakótelep felett (*Měsíc nad sídlišťem*, 1987), Defilé (*Defilé*, 1991), Az én kocsim (*Můj vůz*, 1999), Holtak hátramaradt dolgai (*Věci po mrtvých*, 2001), Reggeli a kutyával (*Snídaně se psem*, 2008), Haiku haicsaku (*Haiku haiečku*, 2008).

Anna Amadina (1966) szlovák költő és műfordító. Kötetei: ó (*Pleso*, 1994), Fészek (*Hniezda*, 1999), Nehéz szárnyak (*Ťažké krídla*, 2004). Az itt közölt versek a még megjelenésre váró Betűeső (*Dážď písmen*) című kötetből valók. Könyvfordításai: R. H. Benson: A láthatatlan fény (*Neviditeľné svetlo*, 2002), Ch. Pégay: A szent árvák misztériuma (*Mystérium svätých Neviniatok*, 2004), V. Šalamov: Kolimai történetek (*Kolymské poviedky*, 2006).

Milan Děžinský 1974-ben született a dél-morvaországi Kyjovban. Cseh–angol szakon szerzett diplomát, az irodalomba a kilencvenes évek közepén lépett Ústí nad Labemben, ahol az Okruh (Kör) című diáklap szerkesztője volt. Kötetei: Fekete óra (*Černá hodinka*, 1996), Szerelmem köhhintése (*Kašel mé mlénky*, 1997), Az éjszaka szótára (*Slovník noci*, 2003) és a Látomások (*Prízraky*, 2007). Utolsó két kötetét jelölték a Magnesia Litera díjra. Jelenleg Roudnice nad Labemben él.